

Rezumat, *Postmodernism, Postumanism și corelația lor obiectivă în studiile de anglistică, americanistică, traductologie și interpretariat*

Teza se constituie într-o privire analitică, aprofundată asupra principalelor direcții ce caracterizează parcursul meu postdoctoral, a realizărilor științifice personale, pe baza corpusului de publicații de specialitate, urmate de succinte descrieri ale obiectivelor pe care le am în vedere în acest moment, în perspectiva obținerii cu succes a abilitării. Concepută ca o încununare a activității mele de cercetare și predare începută în anul 1991, teza are un caracter sumativ și este structurată în jurul axelor disciplinare și al ariilor mele de specializare de predilecție: studiile americane, abordate din perspectiva teoriei critice și culturale globale, studiile de anglistică, traductologie și interpretare, practică și teorie, precum și didactica acestor discipline. În preambul, am configurat o expunere rezumativă a principiilor, eticii și metodologiei care au stat la baza activității mele de cercetare; între acestea, precizez că am urmărit cu precădere aspecte sistemice ce țin de continuitate, discontinuitate și schimbare a paradigmei conceptuale, anume „articolele de credință și cunoaștere” care mi-au însoțit permanent activitatea științifică. Dincolo de prezentarea factuală a realizărilor în diversele domenii pe care am încercat să le acopăr, teza de abilitare surprinde tranzițiile fine dintre diversele etape ale activității mele postdoctorale, subliniind elementele care le interrelaționează și evoluțiile către noi orizonturi de investigație. Am considerat că relevarea lor este importantă, din convingerea că orice universitar care se respectă are misiunea de a identifica acele subtile tranziții care au condus la coagularea și propulsarea propriului/propriei *magnum opus*.

Fidelă acestor principii, una dintre prioritățile mele în elaborarea tezei a reprezentat-o definirea metodologiei și a cadrului conceptual de referință după care m-am ghidat în toată activitatea științifică. Adeptă a metodicității, m-am asigurat permanent că am introdus conceptele-cheie cu care am operat în demersurile de cercetare și pe care consider că le-am promovat în arena academică: e.g. *globalism*, *distopianism*,

apocalypticism în accepțiunea de construcții ideologice care alimentează fenomenul de globalizare, discursul și imaginarul postapocaliptic-postumanist.

Una dintre primele teze formulate privește studiile postmoderne, mai precis sfârșitul postmodernității ca proiect -- o teorie pe care o avansam la finalul disertației mele -- evoluțiile pe care acesta le generează, în mod special ca urmare a re poziționărilor determinate de atentatele de la 11 septembrie 2001, dată pe care o problematizez în termeni de marcă periodică, de factură epistemică, ce a modificat radical modul de raportare la actul cognitiv, cultural, discursiv și auctorial în întreg spectrul științelor umaniste ale secolului XXI. Pornind de la impactul asupra stadiului cunoașterii, înțeles la modul cel mai abstract și de la reverberațiile acestuia în sfera *literae humaniores*, asociez acest fenomen cu așa-numita „turnură globală” în teoria culturală, care marchează o suită de schimbări radicale, de dominantă, translația de la studiile culturale la studiile transnaționale, de la teoria postcolonială la teoria globală. În continuarea argumentului, evidențiez conexiunile subtile dintre globalism, terorism, distopianism și postumanism, teme asupra cărora m-am oprit cu precădere în studiile mele, după cum reiese din lista de publicații la care fac referire pe tot cuprinsul tezei.

O judecată de valoare pe care o formulez în prelungirea temelor enunțate vizează statutul teoriei, pe fundalul climatului ideatic de *fin-de-millennium*, și anume declinul Teoriei înțeleasă ca practică discursivă cu funcție gnoseologică superioară, ca demers coerent sau ‘*grand récit*’, narațiune universalizatoare, în accepțiunea filosofului și sociologului Jean-François Lyotard, concept cheie, care a alimentat dezbaterile antihegemonie, antifundament și relativismul postmodernismului, de-a lungul unui proces de destructurare a subiectului și disoluție a referentului.

‘Globalism’, un concept pe care l-am dezvoltat în contextul teoriei culturale globale și asupra căruia am elaborat în numeroase rânduri (v. “After Identity: Globalism, Dystopianism and the ‘Imagination of Disaster’,” “Post-Apocalypse Now: Globalism, Posthumanism, and the ‘Imagination of Disaster’” și în volumul *Utopia, Dystopia and the Global Order of the Image*) reprezintă, în viziunea mea, cauza originară, dar și forța motrice a ideologiilor postumaniste. Conceptualizez postumanismul drept o culminare logică a curentelor postapocaliptice și a milenarianismului, prefigurate la orizont după

atentatele de la 11 septembrie 2001, o sumă a dilemelor, incertitudinilor, anxietăților și temerilor globale. Semnificația pe care o confer termenului de 'postumanism' este aceea de interogație radicală, de vituperare (în sens hermeneutic) a 'umanismului tradițional', examinat din perspectiva articulațiilor dintre valorile umaniste și *hybris*-ul dezumanizării, a cărui chintesență se regăsește în era antropocenă, dar în același timp, și drept stadiul actual al disciplinelor ce compun științele (post)umaniste. În concepția pe care o împărtășesc, postumanismul incumbă schimbări paradigmatică, de ordin structural, ce antrenează inevitabil transformări fundamentale ale naturii și proprietăților cunoașterii în perimetrul diverselor arii disciplinare, reclamând astfel necesitatea creării de noi cadre teoretice și metodologii care să reflecte noile forme de materialism, noile formațiuni ideologice și moduri de procesare și apropiere a informației.

Principiul fundamental care însoțește cercetările mele despre postumanism este caracterul imperios al abordării acestor transformări constitutive enumerate mai sus, act în absența căruia nu se poate realiza saltul spre etapa postumanistă a disciplinarității în științele umaniste. Între principalele teme care mi-au reținut atenția și asupra cărora m-am aplecat, centrală este aceea a naturii structural distopice a imaginarului global, pe care am examinat-o în contextul noii sensibilități și a proiecțiilor instalate după 11 septembrie 2001 privind criza demografică, precaritate, finitudine și pe care îmi propun să continui să le studiez cu referire la contextul pandemic. Aceste teme și miteme le interpretez drept unități generice și structuri narrative fundamentale, care reflectă starea de *Angst* global și a căror manifestare am urmărit-o în cinematografie și în beletristică. Aplicând concepte cheie de teorie globală și imagologie reprezentărilor cinematografice distopice, am analizat, așadar structurile antropologice ale imaginarului global în termeni de *forma mentis*, de configurări și morfologii endemice subiectului postuman. Este o axă a cercetărilor mele de specialitate pe care îmi propun să o continui.

Implicațiile fenomenului 11 septembrie, forța sa propulsatoare și statutul de marker periodic au făcut obiectul mai multor studii, în care m-am bazat pe o sumă de teorii culturale, cu scopul de a extrage judecăți de valoare cu privire la orizonturile de așteptare pe care acesta le-a inculcat. Cele mai importante privesc sfârșitul ordinii liberale, sub presiunile exercitate de globalizare, digitalizare (cu efect de dublu tăiș, emancipare și

dizabilitate), autocrațiile, polarizarea, elitele mondiale, terorismul. Internalizând cadrul de referință căruia i-a dat naștere 11 septembrie, am căutat să decelez repercusiunile fenomenului asupra echilibrului puterii, noua dinamică geo-culturală și nu în ultimul rând, declinul Statelor Unite ale Americii ca supraputere globală unică. O preocupare constantă, raportul între globalism, terorism, distopianism și postumanism, se regăsește în intervențiile mele critic-culturale, în care am încercat să aduc nuanțări cu privire la evoluția studiilor culturale în ecuația spațiu identitar local – spațiu identitar global (v. *After Identity: Cultural Methodologies and Academic Practice post- 9/11*, lucrarea care are calitatea de a fi cea mai contiguă în scop și reflexivitate cu profilul meu postdoctoral).

Întregul meu parcurs postdoctoral a stat sub auspiciile principiilor analitice integraliste, în opinia mea, mai valoroase în cercetare decât specialismul strict. Între acestea, principiul guvernator l-a reprezentat 'aderarea' la studiile contemporane, văzută ca o responsabilitate civică, deontologică, scolastică. Invariabil, în toate lucrările de conferință și prelegerile prezentate din anul 2000 încoace, am pledat cauza importanței angajamentului moral față de prezent, în toate ipostazele publice și private relevante domeniilor proprii de expertiză, mai cu seamă științelor umaniste. Aceasta, datorită impetuozității și a caracterului non-negociabil cu care se manifestă momentul prezent, precum și 'incontinenței' sale globale. Pe filiera științelor umaniste, găsesc în această febră a adresării momentului prezent o urgență benefică, întrucât „scena-eveniment” contemporană oferă un material discursiv de un impact fără precedent.

Adepta unui tip de cercetare cu vedere pe termen lung, m-am concentrat, astfel, pe transformările de neocolit suferite de teoria și practicile critic-culturale după 11 septembrie 2001, urmărite prin prisma provocărilor pe care acestea le-au prezentat pentru științele umaniste și statutul academic al acestora. În acest sens, am încercat o cartografiere tentativă a domeniului, așa cum se configura la începutul mileniului II, dar și un bilanț care să puncteze limitele și eșecul demersului critic-cultural pe fundalul acestor transformări ineluctabile. Acționând asupra studiilor de americanistica drept o veritabilă *prise-de-conscience*, 11 septembrie 2001 a reprezentat un 'moment al adevărului', care a galvanizat un proces hotărâtor de reconsiderare a miturilor națiunii, în special acela al multiculturalității, conținut în metafora monoculturală *melting pot*, o

condiție *sine qua non* a depășirii stadiului de 'amnezie istorică', celebrare a diferenței culturale, și asumare a eterogenității, prin demontarea unor clișee/miteme precum 'contopire', 'creuzet', proliferate prin mecanisme de idealizare a procesului de colonizare. Învățămintele trase la/după 11 septembrie 2001 au scos la iveală erorile modelului integralist, îmbrățișat de gândirea liberală occidentală și stereotipicitatea politicilor inflaționare ale multiculturalismului în era globală.

Tentativă de esențializare a prefacerilor la nivelul imaginarului teoretic contemporan, investigațiile au căutat deopotrivă să discearnă în materie de declarații categorice și categoriale pronunțate în urma evenimentelor de la 11 septembrie, dar și a angoaselor generate de acestea în inconștientul colectiv: etosul anti-război, fundamentalismul creștin, imperialismul politic și economic al Statelor Unite, Eurocentrismul, neoimperialismul culturilor occidentale, antiamericanismul, islamofobia, binarism (Europa versus America), precum și noile tipare de conflict ale erei globale, teme pe care le angajez în dezbaterile mele referitoare la teoria culturală și practica academică după 11 septembrie 2001.

O preocupare constantă în intervențiile mele critice după 11 septembrie 2001 a constituit-o identificarea și delimitarea cauzelor responsabile de declinul multiculturalismului, cu precizarea că mă refer la multiculturalism ca proiect și act discursiv și nu la condiția de multiculturalitate, de multiplicitate culturală ca realitate istorică, insistând asupra implicațiilor ideologice conținute în acest 'ism'. Multiculturalismul, reprezintă, în viziunea mea o epistemologizare a realității istorice a multiculturalității. Una dintre cauzele cele mai susceptibile de a fi dus la declinul multiculturalismului o identific în politizarea și comodificarea noțiunii de pluralism.

Într-o notă concludivă, studiile mele pe marginea fenomenului 11 septembrie 2001 avansează teza potrivit căreia aceasta este o dată care acționează precum un dinam paradigmatic, provocând adevărate seisme de ordin epistemic, similare celor instanțiate de termenii periodizatori în cultura și istoria literară, pe scurt, reorientări și reconceptualizări majore. În sfera științelor umaniste, aceasta traversează întreg spectrul practicilor critice convenționale, deschizând noi orizonturi de revizuire, testând anduranța, reziliența, limitele intelectului, dinamitând hotarele disciplinare, argumentul irefutabil fiind

acela că sunt „momente care au schimbat totul” (Calhoun 1). Indiferent de orientarea din interiorul căreia se pronunță o poziție critică, date precum acestea sunt detonatori ai convingerilor, alterând indelebil preconcepții, dar și certitudini autentice, dacă se mai poate vorbi de asemenea certitudini.

În timp ce în studiile de americanistică m-am preocupat de condiția postmodernă și evoluțiile acesteia, analizate din perspectiva proteică a teoriei globale, în studiile de anglistică temele mele de predilecție au fost următoarele: sensibilitatea anglofonă, abordată ca un construct identitar cultural, identitatea engleză așa cum se reflectă în poezia romancierului și istoricului cultural Peter Ackroyd și, mai ales, studiul contrastiv al conceptului autohton asupra identității engleze versus cel continental european cu inflexiunile postcoloniale de rigoare. Extinzându-mi cercetările asupra evaluărilor formative și sumative ale lui Peter Ackroyd despre identitatea engleză, am căutat să devin un exeget al operei Ackroydiene, întrucât ea mi-a servit la o investigație comprehensivă a „gramaticii anglicității”. Prin „gramatica anglicității” vreau să desemnez spiritul și caracteristicile definitorii ale caracterului național și individual englez, ale temperamentului englez și, mai semnificativ, modelele estetice și culturale dominante care disting identitatea engleză de identitatea continentală britanică și/sau europeană. Scopul principal al cercetărilor mele de anglistică a fost, prin urmare, acela de a identifica aspectele comune ale sentimentelor, mentalităților sociale, precum și etosul cultural comun care stau la baza imaginilor și ideilor de ‘anglicitate’. În acest sens, am explorat modele culturale și estetice tentative, capabile să evidențieze caracterul național englez și geniul poetic englez, dezvăluind elementele indigenizate care întemeiază diferența culturală. În acest proces, am încercat să abordez credințele profund înrădăcinate, opiniile confecționate și stereotipurile culturale inerente modelelor care au fost în mod forțat subiectul unei dezbateri aprinse.

Poet desăvârșit, romancier și critic literar și unul dintre cei mai importanți biografi ai Angliei, Ackroyd este autorul unei opere impresionante, fiind unul dintre cei mai prolifici scriitori englezi din toate timpurile. Consolidându-se ca prezență distinctivă în istoria literară prin inovații (auto)biografice radicale, Ackroyd a devenit în ultimii ani indispensabil oricărei dezbateri bine informate cu privire la identitatea culturală engleză. Autor a peste 40 de volume, unele dintre acestea sfidând încadrarea de gen (e.g. biografii ficționale),

Ackroyd este una dintre cele mai influente figuri din literatura contemporană și probabil printre puținii scriitori englezi contemporani care vor fi în continuare citați în următoarea sută de ani. Proza densă și pasional articulată a lui Ackroyd activează noțiuni fundamentale legate de apreciere națională și internațională, imaginația engleză și continentală, acționând ca un agent provocator, invitând la judecăți de valoare împreună cu o regândire a chestiunii identității engleze. Principalul argument al interesului meu pentru opera acestui scriitor britanic este acela că în dinamica local-universal, personal-colectiv, interior-exterior pe care o creează, scrierile lui Ackroyd despre anglicitate pot fi privite ca un catalizator al unei examinări integratoare a identității engleze în mediul transnational, cu precădere în contextul noii Europe. De asemenea, sugerez că, în timp ce în Anglia viziunea lui Ackroyd asupra culturii naționale poate părea utopică, într-un cadru european de interpretare ea conferă scrierilor sale un caracter atemporal, care se poate dovedi revelator pe termen lung, așa cum susțin în „Peter Ackroyd’s Englishness: A Continental View” publicat în *Contemporary Review* (2006).

Perspectiva și pozițiile mele asupra identității engleze converg în *Continental Perceptions of Englishness, Foreignness and the Global Turn* (2017), o încercare de abordare integrativă a subiectului. În linii mari, analitică în substanță și intenție, aceasta este o colecție care cuprinde eseuri elaborate de-a lungul unui deceniu, implicând diferite cadre perceptuale și conceptuale și contexte de anchetă critică. Privite în ansamblul lor, eseurile comentează narațiunile culturale și ale interpretărilor anglicității din perspectiva unui anglist european continental mai preocupat de continuitățile, mai degrabă decât de discontinuitățile subiectului. Într-o mare măsură, abordarea mea este filtrată și informată de traducere și comparatism, explorând legătura cultură-traducere, poziționată în orizontul de așteptare al anglistului continental și speculând asupra subiectului limbii engleze ca „al treilea spațiu” (Homi K. Bhabha). În încercarea de a lua în considerare evoluțiile contemporane post-Brexit, partea finală a studiului conține reflecții asupra noilor dezvoltări, în special asupra eșecului proiectului multiculturalist și viitorului studiilor de anglistică într-o lume multipolară. Încerc să abordez aici articulațiile dintre ‘anglicitate’ și ‘britanicitate’, precum și disjuncțiile culturale care intervin în această ecuație în context global.

Este în natura angajamentelor de cercetare pe termen lung să fie inefabile, eterogene și multidimensionale, în acest caz, să încerce să înțeleagă „esența” anglicității – clișeele, sistemele de credințe, stereotipurile, miturile națiunii, care se află în centrul identității engleze -- și să facă acest lucru bazându-se pe surse eclecticice și variate. Eseurile indică un efort conceptual concertat și oferă un set de teme reiterative cu privire la idealurile și ideile anglicității. Unul dintre lăitmotivele acestor tribulații este, așadar, cel al anglicității ca „structură a sentimentului” care găzduiește, pe de o parte, viziuni locale și vernaculare, pe de altă parte, viziuni continentale, „livrești” ale caracterului englez. Pentru a explora elementele acestei dialectici, mi-am propus să observ construcții ale anglicității în scrierile lui Peter Ackroyd și Kazuo Ishiguro, autorii care ilustrează, după cum am indicat, polaritățile care se informează reciproc și care stau la baza paradigmelor culturale menționate. Primul plan în narațiunile lor despre anglicitate este un schimb revelator, deși nu foarte evident, între imagine de sine și proiecție externă, biografie și istoriografie, insularitate și cosmopolitism.

Pentru a-mi valorifica munca asiduă de cercetare a operei lui Peter Ackroyd, am conceput un proiect editorial amplu în curs de realizare, o monografie gândită ca un corolar al studiilor mele anterioare asupra acestei arii tematice, intitulată provizoriu *‘Anglophilia’: The Politics of Peter Ackroyd’s Englishness*. Lucrarea angajează un studiu de anvergură al esteticii și politicii modelului Ackroydian al englezității, implicând o panoplie completă de teme, motive, principii și modele recurente. Considerând opera lui Ackroyd drept un exemplu de „mare narațiune engleză”, îmi propun să examinez aici tentativa sa de a rescrie identitatea culturală engleză, tentativă pe care o situez între mitologie și ceea ce definesc drept un impuls către ‘hagiografie’.

Într-o anumită măsură, în investigația mea a ideilor și imaginilor despre anglicitate, am încercat să confrunt constructul lui Ackroyd privind literatura națională engleză cu poetica introversiei, manifestă în scriitura lui Kazuo Ishiguro, pe care am explorat-o în “International Writing? Kazuo Ishiguro and the Introvert Identities of the Novel” (*English*, 2010). Articolul analizează romanul *The Remains of the Day* (1989), piesa fundamentală din „ficțiunile sale engleze”, și gravitează în jurul a două centre de atenție: scrierea lui Ishiguro despre anglicitate și statutul generic al prozei sale. Bazat pe dialogul de informare reciprocă dintre identitatea culturală și identitatea generică a scrisului, lucrarea

examinează raportul formei constitutive a romanului asupra reprezentărilor identității culturale ale lui Ishiguro. Lectura textului lui Ishiguro este informată de o luare în considerare a trei atribute esențiale ale discursului românesc, așa cum sunt prezentate de Mihail M. Bakhtin: dialogismul, polifonia și heteroglosia. Pe lângă categoriile consacrate de mai sus, interpretarea valorifică explorările timpurii bakhtiniene în domeniul filozofiei subiectului, în special cercetările lui Bakhtin cu privire la relația dintre formă și alteritate. Principala teză pe care o avansează este următoarea: în timp ce romanul este o formă politică (nu neapărat în sensul programatic, promulgat de literaturile identitare), scrierile lui Ishiguro, în general, ficțiunile sale „engleze” prin excelență, sunt apolitice, narațiuni monofonice care pun în prim plan identitatea ca spațiu privat al interiorității, mai degrabă decât un *locus* al politicii culturale. Din cele de mai sus rezultă că scrierile lui Ishiguro despre anglicitate se articulează ca un *lieu de mémoire*, dimensiunea sa internațională fiind responsabilă în ceea ce privește estetica și genul decât în ceea ce privește ideologia.

În ultima parte a tezei îmi descriu traiectoria de cercetare în TS și IS, studii de traducere și interpretare, evidențiind relația dintre teorie și *praxis*. În timp ce am experimentat cu practica traducerii („Viteza luminii”), precum și cu psiholingvistica și fenomenologia (*Ideea de trecut*), efortul meu s-a concentrat în direcția traducerii și interpretării ca discipline academice. În concordanță cu metodologia care m-a însoțit de-a lungul întregii cariere, am încercat astfel să urmăresc și articulez interrelațiile dintre diferitele domenii de investigație. Deși interesul meu inițial a fost orientat către traducerea literară, poetica și hermeneutica discursului tradus, descoperirile mele provenind din studiile culturale, cuplate cu interdisciplinaritatea pe care o reclamă lingvistica aplicată, m-au îndreptat către traducere ca și comunicare interlingvă și interculturală, care oferă un domeniu abundent de cercetare și care mi-a permis să observ cum operează concepte cheie ale studiilor culturale. În cele ce urmează, identific subiectele de cercetare pe care le-am abordat în sfera largă a traducerii: medierea culturală, referințele culturale, stereotipurile și clișeele, perspectivele culturale asupra traducerii. O zonă de legătură, care reunește profilul meu de literat și lingvist aplicat este licența poetică, e.g. libertatea traducătorului de a se îndepărta de textul sursă original și reverberațiile acestuia asupra in/vizibilității traducătorului.

În SI, în special ca răspuns la practica mea pedagogică, m-am interesat de abilitățile de oralitate, retorică și vorbire în public și influența acestora asupra performanței interpretului expert. Pe lângă acestea, în ultimul timp am început cercetări în interpretare, bilingvism și interpretare *retour*, sau interpretarea într-o limbă B. Un domeniu de nișă în care am încercat să dobândesc expertiză este cel al ICS, interpretarea pentru servicii comunitare, concentrarea mea aici fiind pe interpretarea medicală (interpretarea pentru serviciile de sănătate). În prezent, cultura digitală, noile tehnologii și modul în care acestea modelează peisajul actual al practicii interpretării constituie una dintre principalele mele preocupări, cu accent pe interpretarea pe tabletă și interpretarea la distanță (v. articol „Riding the Wind of Change”).

Secțiunea următoare a tezei definește practica mea pedagogică, care s-a dezvoltat într-o manieră sinergică, în concordanță cu interesele mele de cercetare. Astfel, am început să predau literatura engleză și americană a secolului al XX-lea la nivel de licență și masterat și am trecut progresiv la studiile culturale britanice și americane, la nivel de studii masterale. Fiind specializată în poetica modernismului și postmodernismului, domeniile mele de predilecție în predarea literaturii anglo-americane au fost teoria literară, teoria critică și metaficțiunea istoriografică. În studiile culturale, m-am concentrat inițial pe teoria și ficțiunea postcolonială, pentru a rafina, actualiza și extinde demersurile mele didactice în anii 2000 la teoria globală, postumanismul și ficțiunea distopică. O materie pe care am predat-o în mod constant, de-a lungul carierei mele și în cadrul căreia s-au reunit ariile mele de expertiză literară și lingvistică este EAP, engleza pentru scopuri academice, cu accent pe argumentare, analiză textuală și retorică de ordin contrastiv. Ca parte a EAP, am dezvoltat o expertiză în redactarea de texte academice cu scop licență, dar și nivel postuniversitar, care face obiectul unui viitor manual de curs.

Carierea mea universitară a debutat în anul 1991, ca proaspăt absolvent al Facultății de Filologie, Universitatea Babeș-Bolyai, Cluj. De atunci, în cei peste 30 de ani de predare la nivel de învățământ superior, în România, Norvegia și Marea Britanie, am avut un parcurs neted, nu am ars nicio etapă, ocupând pe rând prin concurs pozițiile de: preparator universitar, asistent, lector, și conferențiar (la promovarea pe această poziție,

În anul 2000, am obținut felicitări, devenind cel mai tânăr conferențiar din țară). Am dobândit, astfel atât expertiză, cât și versatilitate într-o diversitate de genuri interdisciplinare, am îndeplinit un set amplu de roluri academice în medii de învățământ naționale și internaționale, am conceput numeroase module auxiliare și de bază. pentru studenți și contribuit la înființarea mai multor programe de studii, unele dintre acestea în domenii de pionierat. Experiența mea internațională și experiența ca formator de interpreți de conferință și examinator Cambridge Speaking mi-au permis să construiesc tehnici de predare interactive, captivante și motivante, centrate pe randament și performanță, care asigură un schimb de idei viu și reciproc profitabil.

Piesa centrală, într-adevăr „logica” pedagogică a limbilor moderne aplicate, departamentul la care m-am afiliat, dinnou prin concurs, în 2007, este multidisciplinaritatea, ceea ce a caracterizat întreaga mea traiectorie pedagogică. Expertiza în interpretarea de conferințe dobândită în cadrul celui de-al doilea master, s-a dovedit neprețuită, completându-mi profilul de educator. Formarea mea în interpretarea de conferință mi-a informat metodologiile și principiile de predare în moduri incalculabile, acționând ca un moment definitoriu în cariera mea. Datorită faptului că îndeplinesc ambele roluri, acela de practician „învățat” și „antrenor”, cercetător și formator academic, am devenit cu atât mai conștientă de elemente definitorii ale profesiei, cum ar fi: analiza procesării informațiilor, feedback-ul, evaluarea și autoevaluare, îndrumarea și recomandările de ameliorare prestație, dobândind astfel o percepție sporită a cunoașterii, performanței, a îmbunătățirii limbajului și a atenției distributive cu scop de *multitasking*. Pe lângă asta, mi-am crescut abilitățile de vorbire în public și am dobândit cunoștințe mai clare cu privire la comunicarea profesională. În plus, numărul mare de sesiuni de formare intense oferite de Parlamentul European și Comisia Europeană la care am participat anual, în contextul interpretării de conferință, conjugat cu formările organizate de către Consorțiul EMCI și proiectele de asigurare a calității la nivel de masterat european de interpretare de conferință în care am fost implicată mi-au oferit o perspectivă suplimentară cu privire la standardele de predare și cercetare la nivel de studii postuniversitare. În mod potrivit, la apogeul carierei mele, mă definesc ca un universitar adept, un formator profesionist de formatori, un evaluator expert și, în cele din urmă, un educator desăvârșit,

atât în filologie, cât și la comunicarea multilingvă, o ‘îmbinare fericită’ pe care o găsesc ideală pentru un îndrumător de doctorat.

În calitate de deținător al unui certificat EMCI de interpret de conferință și formator de interpreți, am depus un efort susținut de a menține standardele de profesionalism stabilite de Consorțiul EMCI, Direcția Generală de Interpretare de la SCIC, Comisia Europeană și Parlamentul European pentru școlile de interpretariat acreditate din UE, să consolidez și propulsez propria noastră școală din cadrul UBB, în calitate de Director de program master, din septembrie 2021. Succint, trei aspecte de cercetare și didactice mă preocupă în continuare în mod imediat: interpretarea *retour*, materialele-suport audiovizuale și modelarea și rolul acestora din urmă în didactica interpretariatului de conferință.

Rezumatul lucrării mele se încheie cu un *Prolegomen* asupra principalelor obiective pe care aș dori să le urmăresc în calitate de îndrumător de doctorat, obiective atât generale cât și specifice, ce care să beneficieze comunitatea mai largă de tineri savanți care desfășoară activități de cercetare la Universitatea Babeș-Bolyai. În încheierea expunerii mele, reflectez asupra importanței gândirii academice holistice, care transgresează limitele specialismului, cu scopul de a inculca tânărului cercetător cunoștințele necesare pentru a produce o muncă de durată sau de a valorifica acele cunoștințe dobândite prin multidisciplinaritate și practică dialogică.

Dincolo de dorința reală de a împărtăși propria mea experiență de cercetare și de a contribui la formarea unei noi generații de tineri savanți de înaltă capacitate, înzestrați cu gândire independentă, inovatori, capabili să contribuie activ la creșterea profilului internațional al Universității Babeș-Bolyai în cercetarea avansată în științe umaniste, iată câteva dintre scopurile concrete, punctuale, pe care le consider ca decurgând din acordarea titlului de conducător de doctorat. Un obiectiv la unison cu ideea mea de mentorat este acela de înființare a unui Centru de Scriere Academică, unul care să răspundă nevoilor UBB de redactare pe tot spectrul curricular și disciplinar, care să asigure doctoranzilor de la UBB dobândirea gradului de versatilitate și specializare academică. Întrevăd aici, de asemenea, o oportunitate generoasă de a accesa un fond UE pentru crearea unui Centru de Traducere Literară cu sediul la Facultatea de Litere, cu scriitori rezidenți implicați în predarea și evaluarea Scrierii creative, o materie

academică predată la cele mai multe dintre Departamentele de Litere din lumea academică occidentală. Dincolo de dimensiunea scolastică a îndrumării doctorale, sunt în mod veritabil interesată ca îndrumarea mea să genereze o comunitate academică vibrantă, rezultat al unei îmbinări fericite între urmărirea parcursului academic și experiența participării la o comunitate pastorală congenială. O mare parte din activitatea desfășurată în cadrul cursurilor de cercetare se poate dovedi o experiență solitară în absența unei rețele vii, de comunicare de la egal la egal, nefiind neapărat propice emulației. Din punctul meu de vedere, "spațiul" în care se manifestă excelența și performanța se află în conferințe și dezbateri, un principiu care ar trebui să fie încorporat în cadrul întregului proces de studii postuniversitare. În acest scop, propun înființarea unei Societăți de Onoare a UBB, cu sediul tot la Facultatea de Litere, o societate erudită, destinată promovării excelenței academice și oferirii unui cadru de manifestare pentru absolvenții de doctorat de înaltă performanță în domeniul științelor umane. Această afiliere specială nu numai că le-ar îmbogăți experiența profesională, dar le-ar asigura și o mai mare satisfacție. Dialogică și de anvergură pan-europeană, societatea ar organiza o convenție anuală, un eveniment de amploare care ar reuni reprezentanți ai unor universități diverse, pentru a spori competitivitatea și pentru a se asigura că absolvenții de studii postuniversitare de la UBB rămân în contact cu cele mai recente cercetări în domeniu.

Bibliografie citată:

Bhabha, Homi K. *The Location of Culture*. Routledge: London & New York, 1994.

Calhoun, Craig, Paul Price et al (eds). *Understanding September 11*. New York: New Press, 2002.

Lyotard, Jean-Francois. *The Postmodern Condition*. Manchester University Press, 1984.

Neagu, Adriana. "Post-Apocalypse Now: *Globalism, Posthumanism, and the 'Imagination of Disaster.'*"

Neagu, Adriana (ed.) *Utopia, Dystopia and the Global Order of the Image*. Special issue *Transylvania Review/ Revue de Transylvanie*, The Romanian Academy, Cluj-Napoca: Centrul de Studii Transilvane, Jan. 2017.

- - -. "Post-Apocalypse Now: *Globalism, Posthumanism, and the 'Imagination of Disaster.'*" Neagu, Adriana (ed.) *Utopia, Dystopia and the Global Order of the Image*. Special issue *Transylvania Review/ Revue de Transylvanie*, The Romanian Academy, Cluj-Napoca: Centrul de Studii Transilvane, Jan. 2017.

---. 'Peter Ackroyd's *Englishness: A Continental View*'. *Contemporary Review (London). Incorporating International Review and The Fortnightly*. Oxford, Volume 288, No. 1681, (Summer 2006), 140th Year of Publication, 217-37.

---. "International Writing? Kazuo Ishiguro and the Introvert Identities of the Novel." *English: the Journal of the English Association*, Oxford: Oxford University Press, [Winter 201

(cu Renata Georgescu) "Riding the Waves of High Tech: Conference Interpreting and the 'Geeky' Edge" in (Neagu, Adriana, Ed.), *Local, International, Global: The Translator, the Interpreter and the Dialogue of Languages in the Digital Age*. Newcastle-upon-Tyne: Cambridge Scholars Publishing, 2020, 24-33.

Traduceri

The Idea of the Past: History, Science and Practice in American Psychoanalysis - IDEEA DE TRECUT: Istorie, Stiinta si Practica in Psihanaliza Americana; translation from English. Binghamton, NY: The Sigmund Freud Publishing House, 1995.

(cu Călin Deac) *The Speed of Light: A Dramatic Fable* by Rebecca Lisa Nesvet / *Viteza luminii: o fabulă dramatică* de Rebecca Lisa Nesvet. *Drama*, a Drama Literature and Theory Review published by Romania's National Writers' Union, issue no 3-4, 2008, <http://www.revistadrama.ro/viteza_luminii.htm>.